

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Ver. Ex Theophylacto. Descriptio CXXXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

Sunt & non pauci albi, & purpureis punctis aspersis yescicolores, quæ coloris varietate, & odoris suavitate, cum rosis de principatu certant.

L I L I V M.

Ex D. Ambrosio, c. 8. lib. 3. Hexam.

Descriptio C X X X I I I.

Considerate lilia agri, quantus sit candor in folijs, quemadmodum stipata ipsa folia ab imo ad summum videantur assurgere, ut Scyphi expriment formam, ut auri species quædam intus effulgeat, quæ tamen vallo in circuitu floris obsepta, nulli pateat iniuria.

Idem expressum ex Plinio, &c.

NVra vero talis est lilij pulchritudo? num excessiva species? Num maiestate cinctum caput, cuius oneri vix collum sufficit? num argenteorum foliorum striati ordines? num paulatim in latitudinem se explicantes angustia? num resupina per ambitum labela, num delicatissima, quæ interioribus sunt fila? num florum stantia crocis aureolis capita? num odor, num candor eximius, satis istud, vel me tacente, prædicant: egregio flore digna vestis, cuius viror radiat, fulget purpura, aurum rutilat, crocus accenditur, tot enim sunt in lilio colores, ut Theophrastus, Plinius, & Dioscorides naturalis historiarum antesignani auctores memorant, quin & lilia to-

ta rubentia narcissos vocant, O flos natura corculum, & mundi delictum: mactæ ista specie, mactæ tam vario colorum apparatu. Felix quidem in multis, sed in vno omnium felicissimus, quod præconem habes tuarum laudum, non Apollinem, sed Christum, qui te regis magni opulentia anteposuit.

L I L I V M P E R S I C V M.

Ex Rouillo, l. xv.

CAulis est Lilio Persico ternum cubitorum, quem fusæ ambiunt folia ex cœuleo vitentia, mucronata, lilijs cruentis paria; flores nutantes, nolarum effigie obsoleta purpura nigricant: radix bulbosa, filia, minimè squamis loricata, albida, auesia parte sessilis, & plana, porrectis subtus obscure flauentibus.

R O S A.

Ex D. Ambrosio.

Descriptio 134.

SUreerat antea floribus immixta tenens sine spinis rosa, & puicherrimus flos sine vlla fraude veinabat: Postea spina sepsit gratiam floris, tanquam humana speculum præferens vitæ, quæ suauitatem perfunctorum suæ finitimis curarum stimulis sæpe occupat.

Amb. H. x. l. 3. c. 11.

V E R.

Ex Theophrasto.

Descriptio C X X X V.

Ὅλον τὸ διαβῆναι παρὰ ῥῆτον ὑδάτων ἄως ἢ δὲ τὸ ζέφυρον ὑποκινῶν ἡρέμα τοὺς κλάδους, ποικίλαι δὲ τῆς ἀνθρώπων ὠδῆς, καὶ ἀνθρώπων χροῖα, καὶ λευκῶν δάμνοι, τὰ μὲν γεωργίας ἔργα, τὰ δὲ φύσεως δῶρα, πάντα εὐδὲν γῆς ὑγιανέσεως χομοί, τότε νυμφῶν ἐν τοῖς οὐκ ἐπιφανέσιν. δεσφίτον γὰρ δὲ.

Lect præterlabentem riuulum transgredi: Quam verò suaviter Zephyrus tacito strepitu mouet ramos, ac frondes? Ad hæc varia auiu cantiones accedunt, florum colores, pratorum frutices, partim agricolationis opera, partim naturæ dona: omnia suauissimo odore fragrantia; terræ humores saluberrimi: Nympharum verò antrum non laudabo: requirit enim Theocritum.

Argo.

Argumentum istud copiosum est, & passim occurrit: prolixè Libanius id exequutus est in ἐπιγράμ. triumphat quoque in eo genere Gregorius Nazianzen. cuius ego descriptionem Latine reddo libro decimo quarto.

R V S.

Ex eodem Theophylacto.

Descriptio CXXXVII:

Ο Κορύδων εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ τῆς τύχης φίλος ὡς τοῖκεται, αἱ ἀμπελοὶ τὰς ἐσπερίαι ἀχθονται, αἱ ἀχράδες βρέθονται, καὶ τῶν ζυγίωντων ὀρέγονται. αἱ ἐλάαι τῆ γῆ προσνεύουσι, καὶ τῶ πλῆθει τοῦ ἐνεγκαιμέτους κλάδους βλάζονται, οἱ λειψῶδες καὶ ἰσχυροὶ ἢ ἄλλως τὰς νελοῦσας ἐφάμιλλοι ἀλλάξουσι. ἀλλὰ καὶ τὸ γύναγον μετὰ τῶν ἄλλων εὐφραίνει τὸν ἀνδρα. τοσοῦτον γὰρ πᾶνδες αὐτῶν καὶ δαναῶν, καὶ ἀγύπτιον τὰς εὐτεχνίας νεκῶν. ἄλλοι μὲν γὰρ ἐστὶν ὑπομαζῶν. ἄλλοι δὲ γαλαχέας ἐπαύσατο. ἕτεροι δὲ ἐρπῶσι μήπω τὸ ὄρθης βαδίσει ἀπαρξάμενοι. ἔτιοι παραβουλίαι, καὶ τοῦ δόοντα ἀμείβουσι; ἄλλοι δὲ ἀκμῆς ἐπιβάνουσι. καὶ τοσοῦταδες εἶναι κεκλήρωται σύριγγοι δένων αὐλῶν ἢ τῶν ἡλικίας αὐτῶν τὰς σιωπῆτακα.

Corydon homo beatus, & fortunæ amicus, vt apparet, vites grauantur botris, pyri onustæ sunt, & vindemiatores postulant, oliuæ ad terram inclinant, & præ multitudine ferentes ramos onerant: prata comis luxuriant; arca palcis æqualis est, fulcis. Sed & vxorcula cum reliquis hominem oblectat, tot enim sunt ei liberi, vt etiam AEgyptum, & Danaum, liberorum felicitate superet: alius enim adhuc mammellis adheret, alius iam lactere desijt, cæteri repunt, qui nondum rectè gradi cœperunt: quidam balbutiunt, & dentes efferunt: reliqui ad vigorem ætatis accedunt, & iam adolescentiam grandiorem fortiti sunt: ad nodum distinctionum tibia, series ætatis est ei composita.

H Y E M S.

Ex eodem Theophylacto.

Descriptio CXXXVIII.

Απὴν τὸ μετώωρον, καὶ ὄχει μὲν ἀπὴν τῶ γῆ ἢ θάλασσα, τὰς γαλιναίας σπῆδας διελύσατο, οἱ πλωγῆρες τοῦ λιμένα ὡς σιατῆρας ὄντας ἠπάζοντο. καὶ ὄρεωργός ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀλεῖαν κατέφυγε καὶ ὁ μύρμηξ ἐν τῆς λαγούσι τῆ γῆς, καὶ τοῦς πόνας εἶχεν ἐπὶ τῆς ἐπιπέδου.

PRÆTER IIT Autumnus, & iam hycms terræ ingruit; mare tranquillitatis fœdera rupit: nauigantes portus, quasi sospitatores amplectuntur: & rusticus ad focum confugit, & formica in cauernis terræ suis laboribus parto victu finiuntur.

Eccc

TEM.